

Työläisnaisten virkistyshetket

(Jatkoa ensimmäisestä sivusta)

puun ja tarvitsen lepoa, kootakseen menetetyn työkykynsä takaisin.

Työläisten lepokodit on Neuvosto-Venäjä sijoittanut entisen mahtavan Venäjän porvariston omistamien kessähuiltoihin. Ne rakennukset ovatkin siihen tarkoitukseen erittäin sopivat. Sen sijaan että ennen niissä vietti kesänsä työläisnaisten luokka, joka nautintonsa riisti toisten ihmisten elämästä, nyt niissä ulkoisissa rakennuksissa hoitavat terveyttään todelliset työntekijät, joiden harteilla on kannettava koko yhteiskunnallinen rakennus. Heidän käytettävänsä ne rakennukset kuuluvat, eikä kenellekään muulle.

Pietarin kaupungin ympäristöllä on useita komeita saaria, joissa entisen porvariston komeita kessähuiloita on. Yksi sellainen saari on Kivisaari.

Se saari on nyt omistettu Pietarin työläisnaisten Leposaareksi.

Siihen tarkoitukseen saari onkin mitä sopivampi paikka ja luontonsa puolesta. Nevan sivujoet piirittävät saaren kaikilta puolilta; tuuheet lehtipuut peittävät saaren mahtavat rakennukset, pitäen ilman viileänä, mutta lauhkeana kesän aikana.

Työläinen, joka vilkon työstä on väsynyt, voi perheensä kanssa sunnuntai- tai viikkopäivää viettää saarella mitä rauhallisimmassa levossa.

Työläisnaisten lepäminen näissä entisen porvariston omistamissa palatsissa muodostuu todelliseksi lepopaikaksi. Avarat huoneet, isoine ikkunoineen, ihanine puutarhoineen tekevät työläisnaisten onniäitiä, ja nautintona on mitä nautintona. Lepokodissa ollessaan häntä ei nyt kalva ne taloudelliset huolet, jotka häntä painoivat kapitalistisen järjestelmän aikana, viettäessään kesälomansa kotimurkissa tai jossain saarella. Nyt hänen perheestään huolehtii Neuvosto-Venäjä ja tekee sen riittävästi huolella. Työläisnaisten saa kaiken alkansa lepokodissa käyttäen ruumillista ja henkistä voimaansa kokonaisuuden. Hänen ympärillään vallitsee täydellinen hiljaisuus ja rauha, luonnon täydellisessä syydessä hän saa nyt koota voimaansa, jatkaakseen taas uudelleen uuden, sosialistisen yhteiskunnan rakennustyötä.

Jokaisessa lepokodissa on isot kirjastot työläisnaisten käyttöä varten, samoin kaikki päivän sanomalehdet ovat heillä luettavanaan.

Saarella olevista huiltoista on yksi omistettu lepokodillaisten valistustaloksi. Siinä huoneistossa pidetään joka ilta ohjelmallinen kokous. Tilaisuudessa pidetään esitelmää useilta tieteeltä eri aloilta sekä maailman kirjallisuuden merkkinäköistä. Sen annetaan jokaiselle työläisnaistelle se avain, jota hänen tulee käyttää luokassaan lepokodissa olevia historiallisia teoksia tai suurimiesten kirjottamia teoksia. Työläisnaisten on siltä pidettävä materiaalista mallimankatsomuksen kompassia kädessään luklessaan kirjoja ja tehtävä niistä sen mallimankatsomuksen mukainen johtopäätös.

Itäilijä opiskeluhaltia löytäkin työläisnaisten keskuudessa lepokodeissa. Siellä tapaa nuoresta aina harmaahapsiseen työläisnaiseen kokouksessa itselleen tietoa, josta hän kapitalistisessa yhteiskunnassa on jäänyt kokonaan osattomaksi.

Nyt vasta kun Venäjän proletariaatti on kukistanut kapitalismin ja perustanut työläisnaisten valtion, on työläisnaisten avautunut tilaisuus laajaan opiskeluun tieteiden kaikilla aloilla. Vasta kapitalismin kukistamisen jälkeen on työläisnaisten vapautuva kaikista niistä kahleista, jotka häntä kahlehtivat ja orjantavittävät kapitalistisessa yhteiskunnassa.

Neuvosto-Venäjällä on työläisnaisten vapaa ja tasa-arvoinen kansalaisten.

Hänen vapautuksensa, kaikista porvarillisesta yhteiskunnassa juurtuneista, tulee sitäkin täydellisemmäksi, mitä lukuisimmat naiskudet ottavat osaa uuden sosialistisen yhteiskunnan rakennustyöhön.

Mutta tätä rakennustyötä ovat kaikkien maiden riihtäjäloukat ja niiden astinlaudoksi itsensä antaneet oikeistososialidemokraatit koettaneet estää, vahingoittaa ja leimata sen työn sellaiseksi, jota muitten maitten työläisten ei ole astuttava toteuttamaan.

Mutta kuvaamattomista vastuksista huolimatta maailman työläiset kulkevat kohti sosialistista yhteiskuntaa. Siitä on yhtenä kiertämättömänä todisteena se suurenmoainen aloite, jota Neuvosto-Venäjä on nyt ryhtynyt toteuttamaan, järjestäessään yleisiä lepokoteja työssä väsynneille työläisille, miehille ja naisille.

Venäjän proletariaatit levittäjän lepokodeista, tarttuvat kymmentäkertaisesti kootulla voimillaan työhön uudelleen, luojittakseen sitä valtaa, joka hänet on vapauttanut kapitalismin ikeestä ja on tehnyt hänet vapaaksi ja tasa-arvoiseksi yhteiskunnan kansalaiseksi.

Kaisa.

Luokkavastakohdat

Kirj. R. Granholm.

Hän istui yksin suuren palatsimaisessa talossaan, jossa huoneiden seinät olivat silkillä verhotut, ampepellivalot punersivat ja kattoruunat kirkkaina loistelivat. Huonekalut olivat tuhansien dollarien arvoisia ja niin kaunista ja kirkkaita, että kuvansa niistä näki. Sohvat niin pehmeitä, että pumpullikasaan luuli istuvansa. Palvellajattaret kulkivat ympärillä tarkastuen, jos näkyi pienistäkin likapilkkuista missään.

Soittokunta odotti valmiina. Kaupungin hienoimmat ja rikkaimmat olivat kutsuttu aterialle. Kymmentä ruokakalua oli valmiina pöytään vietäväksi.

Soittokunta oli määrätty soittamaan puolituntia tuntiä, että vierat voisivat nauttia taiteesta ja että ruokahalu kasvaisi.

Puutarha, joka oli loistava ja laaja, jossa oli kukkia kirjavanaan, hedelmiä puut täynnä, oli nyt puhdistettu ja kaunistettu. Pienet pojat ritättivät nouskia maahan pudonneita hedelmiä, mutta puutarhan vartija tuli heitä torumaan.

— Te köyhään lapset olette suuria varkaita!

Ja niin jäi lumen alle mätänemään suuri osa hedelmistä ja marjoista. Puutarha oli talossa monilukuisen. Se oli aina valmiina odottamaan yksinäisen asukkaan määräykseksi. Sunnottiin, että tämä asukas ei ollut järjeltään aivan normaali. Aina piti parikymmentä palvelijaa olla seuraamassa hänen tarpeitaan.

Kolmihenkinen orkesteri piti nousta usein keskellä yötä hänelle soittamaan, jos hän niin vaati.

Kysyttiin asiantuntijoilta: mikä hän on niin omituinen?

Vastaus: Hänellä on liikaa aikaa. Palvellajattaret muuttivat usein. Alituinen varpailaan kulkeminen hänen ympärillään ikävystyttää ja kyllästyttää.

Suuren ihmisjoukon kun täytyy elää vain häntä varten, puhdistaa ja kaunistaa talo vain hänen hyväkseen, hänen silmiensä ihailtavaksi. Hän elää kuin kuningatar omassa valtakunnassaan.

Kuusikymmentä tuhatta dollaria kuluu hänen hoitoonsa vuosittain. Liikuttamisensa vuotta hän on rahaa tuhannut, mutta eläessään ei hän ole tehnyt päiväkkään työtä. Ajatekaapa työstä uuvuttamaa vaivastalon asukasta hänen rinnallaan. Näin lehdestä, että hän on lahjoit-

tenut kaupungin köyhille työttömille 50,000 dollaria.

Mistä hän saa ne tulot, joita lahjoittelee ja joilla hän kunniaa nauttii?

— Hänen isällään on suuret maanviljelyskoneiden tuotanto ja välitystehtaat eräässä rajantakaisessa suurimmassa kaupungissa.

Tulonsa saa hän sieltä.

— Mistä saa isä tulonsa? Työstäkö? Hikipäässä puskien koneita, siinkö?

— Ei! Hän saa tulonsa työläisiltä, jotka kurjuutta kärsien työskentelevät hänen tehtaissaan. Tulot tulee niiltä köyhiltä työläisiltä, joille tytär vuorostaan jakaa armolahjoja. Näin saavat köyhät kiertoteitte osia tuotteitaan armolahjoina takaisin.

Ja kiitokset hän myöskin saa samolta köyhiltä työläisiltä. He raukhat ovat tyytyväisiä, laskeutuvat porvilleen ja kiittävät näkymätöntä kaitesijaa, joka muka hellyttää rikkaan sydämen muistamaan heitä. Eivät sentään kaikki nöyrinä kiitä. On joitakin joukossa, jotka jo ymmärtävät almunannon tarkoituksen. Vaikeasti kohottavat antajalle hattua ajattellessaan:

— Tämä on minun omaani, jonka sinä vielä tänäpäivänä kiertoteitte minulle annat, mutta jonka minä joskus työni tuloksena itse otan, enkä kärsi puutteita, enkä almuja kerjää!

Jättäkäämme tämä rikas, yksinäinen elämä.

Katsokaamme, millaista elämää elää Saarnion perhe kaupungin sivussa. Heillä on asunto kellarikerroksessa, jonka ilma on aina kostea, hikistä. Seinistä ja katosta on rappaus pois tippunut. Viimeksi sen pudotessa sattui pienimpään lapseenkin, että sentakia sairaana makasi. Oli hänet vähältä hengen viedä. Tällaiseen rotanloukkuaan häidän oli pakko muuttaa sentähden, kun heillä oli monta lasta, eikä kukaan heistä huolinut taloonsa. Sitäpaitsi vuokran maksu oli heillä epätietoista, kun oli työtön aika. Valona oli ainoastaan pieni öljylamppu. Huonekaluja ei ollut, paitsi laudoista kokoonkyhdyt välttämättömät esineet: pöytä ja pari iskulua. Vuode oli samoin lyöty laatikkolautoista kokoon. Peitteinä vuoteessa pidetään muutamia huonoja riekaleita. Lapset nukkumaan mennessään riisuivat enimpää ryysyjä, joita asettavat lattialle ja siihen sitten nukkua tupsahtavat.

Unissaan raukat kylmää valittavat. Taudin basilit niissä rotanloukussa riemuiten kyntensä uhrinsa iskevät, saalista varmoina tanssivat. Se on köyhän lapsen orkesterin soittoa.....

Aamulla varhain kiirohtavat isä ja äiti työhön. Isä menee tehtaanse ja äiti rikkaiden kellarin pöykkiä pesemään. Äiti lähtessään lapsilleen leipäpalat jättää, varoittaa pienään kadulle menemästä. Ei ole puutarhaa, johon lapset päiväksi leikkimään jättäisi. Kuoleman vaara lapsille kadulla tarjona on.

Vanhemmat palaavat illalla uupunoina takaisin.

Lapset ovat riidelleet naapurin lasten kanssa päivällä. Siitä on sota illalla valmis. Ei jouda eikä jaksa äiti illoin lapsiaan neuvoo, antaa sen, mitä itse on opikseen saanut.

Surullisina vanhemmat huokaavat:

— Onko elämän tarkoitus, että ihmisen kaiken elämänsä pitää jatkaa samaa kiertokulkua, työstä levolle, työstä levolle j. n. e. Koskaan ei saa nauttia raittiista ilmasta, ei koskaan vapaudesta. Noita lapsiraukojakin on kahdeksan..... Tuleeko heille sama kurja kohtalo kuin vanhemmillaan on ollut? Mitä varten he ovat luodut? Mutta usein ajatus loppuu siihen, sillä päivätyön päätyttyä täytyy taas alkaa parsimaan ja paikkaamaan ja huomenna on edessä sama työ.....

Työstä liiaksi uupuneena ei Saarniolta ollut halua eikä innostusta luoke mitään. Ennenkuin voi lukeakaan, tarvitaan rahaa, jolla voi hank-

kia tiedonvälineitä ja rahaa ei ollut. — Mikä tästä lopuksi tulee? Saarnio usein tätä miettii.

Saarnio joutui kokonaan pois työstä. Ei siitä syytä tehtaita suljettu, että työtä ei olisi ollut, vaan tehtailla, joilla oli muu tarkoitus. Edellämmin rikkaan noidin asuunon pääsi Saarnio vihdoin puita hakkaamaan. Hän oli jo ennen kuullut talon suuressa rikkaudesta ja ylellisyydestä. Nyt hän näki sitä omin silmin.

Kotiin palatessaan hän mietti sitä suurta eroavaisuutta, mikä oli hänen kurjan asuntonsa ja tuon rikkaan loiseläjän kodin välillä. Hän oli aina raastanut työtä, tuo toinen ei ollut tehnyt koskaan mitään, mutta hänelle elämä hymyili ja työnraatajalle se näytti nurjaa puolta. Jossain täytyy olla vika, mietti Saarnio.

Tuo ajatus ei antanut hänelle rauhaa. Se kalvoi häntä myötään, aivan lakkaamatta.

Nyt oli hänellä aikaa ajatella kaikkea, kun ei ollut työtä, paitsi silloin tällöin päivän ja kaksi.

Nyt sitä joutaa kulkea missä haluaa, ei työ väsyttä, vaan huoli miehen murtaa.

Saarniolle tuli mieleen, että hänen täytyi käydä kerran työväentalolla kuulemassa sosialistista puhujaa. Hän kai selittää mikä tarkoitus herroilla nyt on, kun työt seisottivat. Saarnio meni, kuten aikoi, työväentalolle.

Sitä on kulunut toistakymmentä vuotta, kun Saarnio ensikerran meni kuulemaan sosialistista puhujaa.

Siellä hän sai tiedon siemenen. Hän kuuli sanottavan, että tehtaisten omistajat ovat liittoutuneet yli maan ja ottavat aina sopivan ajan huomioon, alentaakseen palkkoja ja kiristääkseen työläisiä. Hän tuli huomaamaan, että löytyi kaksi luokkaa, jotka verlin asti tulevat taistelemaan toistensa nujertamiseksi. Nyt jo Saarnio hyvin tietää, mihin luokkaan hän kuuluu. Ei kulunut kauan aikaa, kun hän yhtyi työläisten järjestöön ja aikoi ahkerasti seuraamaan yhteiskunnallisia asioita. Vaikka hän oli iltaisin työstä uupunut, ei mieli ollut lamassa. Nyt oli tietoa paremmasta, nyt oli tieto, minkä vuoksi elää, oli aate, jonka eteen työskenteli.

Ajanollan paränivat olot jonkunverran, tulos työvien järjestymisestä. Työnantajien oli pakko myöntää lyhempi työpäivä ja täytyipä antaa joitakin muita parannuksia.

Saarnio alkoi uupuneille työtovereilleen tehtaassa selittämään yhteistyön voiman ja tärkeyttä. Joukot kasvavat kasvamistaan hänen kehityksestään. Itse hän innolla miettiin parhaimpia, uusimpia välttämättömiä menettelymuotoja. Hän selittää lapsillensa minkä voiman avulla ja miten on taisteltava, että nyt olemassa olevat kaksi luokkaa voivat hävittää ja muuttua yhdeksi. Yhteistyminen on tärkein ensiaskele, hän selittää, muu kaikki seuraa itsestään. Kapitalismin voimissaan on köyhälistön voimansa kootava, heitettävä vanhat ja kelpaamatomat asetat pois ja tartuttava uusiin, juuri niihin, jotka aina aikaansa parhaiten soveltuvat.

Kenelle ei vielä tule Toveritar tilatsoon sen heti!

JOS OLETTE KIPEÄ

Pyytäkää VAPAA LÄÄKEKIRJAA — No. 5

Sillä on yli 25 miesten ja naisten tautia sellä teitä. Kun myöskin täydellisen luottelin suomalaisesta kotimäkeistä. Mitä jokin voi itse valita sopivan lääkkeen taudilleen, samaten myöskin lääkkeitten hinnat y. m.

Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä, vaan suomalaisia valmisteita, joita Suomessa on jo käytetty monia kymmeniä vuosia.

Tämän kirjan saatte vapasti ja pitäisi sen olla jokaisessa suomalaisessa kodissa, sillä ette tiedä koska sitä tarvittotte, varokaa hembuunkiläkkeitä ja hembuunkiläkkeitä.

—Läggell'n Apteekki on seuriin—

—Suom. Apteekkilike Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.